

KRISTUS – SABATA KUNGS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Marka 1:21, 6:2; Lūk. 4:17-19, 31-37; 2. Kor. 5:17; Lūk. 6:1-11; 13:10-16.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš tiem teica: “Sabats ir iecelts cilvēka dēļ, bet ne cilvēks sabata dēļ. Tātad Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.”” (Marka 2:27, 28)

Lai gan Lūka rakstīja savu evaņģēliju galvenokārt pagāniem, zīmīgi, ka viņš tik bieži atsaucas uz sabatu. No 54 reizēm, kur evaņģēlijos un Apustuļu darbos ir minēts sabats, 17 ir Lūkas evaņģēlijā un 9 Apustuļu darbos. Mateja evaņģēlijā – 9, Marka – 10 un Jāņa evaņģēlijā 9 reizes. Kā atgriezies pagāns Lūka noteikti uzskatīja, ka septītās dienas sabats ir gan jūdiem, gan pagāniem. Kristus pirmā nākšana neko neizmainīja sabata ievērošanā.

Patiešām, “kalpojot virs zemes, Kristus uzsvēra, ka sabata ievērošana ir ļoti saistoša. Visā savā mācībā Viņš parādīja godbijību pret paša ieviesto dzīves kārtību. Viņa laikā Sabats bija tā sagrozīts, ka tā svētīšana drīzāk atspoguļoja savtīga un despotiska cilvēka, bet nevis Dieva raksturu. Kristus neņēma vērā viltus mācības, ar kurām tie, kas teicās Dievu pazīstam, Viņu bija parādījuši nepareizā gaismā”. (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 183. lpp.)

Šis nedēļas tēma pievēršas Jēzum kā sabata Kungam: kā Viņš to ievēroja un kādu paraugu atstāja mums. Pirmās nedēļas dienas kā sabata ievērošanu nav iecēlis ne Kristus, ne Jaunā Derība.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. maijā!

“Pēc Sava paraduma”

Lūk. 4:16-30; sk. arī Jes. 61:1, 2

“Sabatā Viņš pēc sava paraduma iegāja sinagogā.” (Lūk. 4:16) Šis ir labs adventistu pants. Daudzi no mums to izmanto evaņģelizācijas pasākumos vai Bībeles stundās, lai uzsvērtu, ka ievērot sabatu bija Jēzus ieradums.

Sinagogai bija svarīga loma jūdu reliģiskajā dzīvē. Tās tika būvētas dievkalpojumiem un bērnu skološanai trimdas laikā, kad tempļa vairs nebija. Sinagogu varēja būvēt tur, kur bija vismaz 10 jūdu ģimenes. Uzaudzis Nācaretē, Jēzus ievēroja “paradumu” iet uz sinagogu katru sabatu. Tagad, savā pirmajā ceļojumā uz dzimto pilsētu, sabatā Viņš atrodas sinagogā.

Izlasi Marka 1:21, 6:2, Lūk. 4:16-30, 6:6-11, 13:10-16, 14:1-5! Ko šie panti mums māca par Jēzu un sabatu? Tos lasot, jautā sev, kur var atrast norādes (ja var), ka Jēzus būtu vai nu atcēlis mūsu pienākumu ievērot sabatu, vai arī norādījis uz citu dienu, ar ko to aizstāt? _____

“Pēc Sava paraduma” (Lūk. 4:16). Šo frāzi izmanto tikai Lūka 4:16, kad Jēzus apmeklēja Nācetes sinagogu, un Lūk. 22:39, tuvojoties krustam, Jēzus “kā ieradis, devās uz Olīvkalnu”. Abas reizes ieradums ir saistīts ar pielūgsmi un lūgšanu.

Kāpēc mums vajadzētu padarīt par savu ieradumu iešanu uz baznīcu sabatā, kā Jēzus devās uz sinagogu sabatā?

Pirmkārt, Dievs ir visur. Viņu var pielūgt jebkurā vietā, bet kopā sanākšana kādā noteiktā vietā dienā, kas iecelta pie radišanas un iekļauta Viņa morāles likumā, ir kaut kas īpašs.

Otrkārt, tā ir iespēja publiski apliecināt, ka Dievs ir mūsu Radītājs un Pestītājs.

Visbeidzot, tas dod iespēju sadraudzībai un savu prieku un bēdu līdzdalīšanai.

Tie, kas apsūdz mūs burta kalpībā vai tajā, ka esam verdzībā, jo ievērojam sabatu, acīmredzot nav piedzīvojuši lielo svētību, ko dod sabats. Kādos veidos tu esi piedzīvojis, cik atbrīvojoša var būt sabata ievērošana? _____

Sabats – tā vēsts un nozīme

“Rulli atritinājis..” (Lūk. 4:17) Sabats nebija paredzēts tikai iešanai uz baznīcu, lai pielūgtu, bet arī lai dzirdētu Dieva Vārdu. Dzīve bez Viņa Vārda nav tālu no grēka amatām: “Sirdī es noglabāju tavus vārdus, lai nesagrēkotu pret tevi!” (Ps. 119:11)

Izlasi Lūk. 4:17-19! Šodien, atskatoties atpakaļ uz to, ko mēs zinām par Jēzu, kas Viņš bija un ko Viņš izdarīja mūsu labā, kā mēs saprotam šo vārdu nozīmi? Kā tu esi piedzīvojis Viņa kā Mesijas realitāti, staigājot ar Kungu?

Izlasījis no Jes. 61:1, 2, Jēzus teica: “Šodien ir piepildījies šis raksts, ko jūs dzirdējāt.” (Lūk. 4:21) Jāpievērš uzmanība vārdam “šodien”. Jūdi gaidīja, ka Dieva valstība nāks kaut kad nākotnē dramatiskā, militārā veidā, atbrīvojot Jūdeju no svešzemnieku režīma un ieņemot Dāvida troni. Bet Jēzus bija teicis, ka valstība jau ir atnākusi Viņa personā un ka Viņš salauzīs grēka varu, satrieks velnu un atbrīvos apspiestos gūstekņus no viņa varas.

Padomā arī, cik cieši sabats ir saistīts ar Viņu kā Mesiju. Sabats ir miera diena, dusēšana Kristū (Ebr. 4:1-4). Sabats ir brīvības, atbrīvošanas simbols, kas mums ir Kristū (Rom. 6:6,7); sabats atklāj ne tikai Dieva radīto, bet arī jaunradīšanas apsolījumu Kristū (2. Kor. 5:17, 1. Kor. 15:51-53). Tā arī nav sakritība, ka Jēzus izvēlējās sabata dienu, lai dziedinātu, lai atbrīvotu tos, kas ir slimības apspiesti un ieslodzīti.

Sabata diena ir iknedējas atgādinājums par to, kas mums ir dots Jēzū, un tas ir iegravēts paliekošākā veidā nekā akmenī (laikā!).

Kā sabata ievērošana ir palīdzējusi tev labāk saprast glābšanu tikai ticībā, lai mēs varam dusēt tajā, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, pretēji centieniem nopelnīt savu ceļu uz Debesīm? _____

Dziedināšana sabbatā Kapernaumā

Atmešana Nācāretē lika Jēzum doties atpakaļ uz Kapernaumu, kur Viņš bija kalpojis jau iepriekš (Mat. 4:13). Šī svarīgā pilsēta kļuva par bāzes vietu Jēzus kalpošanai Galilejā. Šajā pilsētā bija sinagoga, ko, iespējams, bija būvējis romiešu virsnieks (Lūk. 7:5), un Jēzus pēc ieraduma devās uz sinagogu sabata dienā.

Tikai šajā vienā sabbatā vien Jēzus kalpošana aptvēra plaša spektra aktivitātes – mācīšanu, dziedināšanu, sludināšanu. Nekas nav teikts, ko Jēzus sludināja, bet cilvēki bija izbrīnīti, “jo Viņa vārdi bija vareni” (Lūk. 4:32). Viņa mācība bija pretēja rabīnu mācībai. Tā nebija vienkārši mierināšana. Tā bija sludināšana ar autoritāti, balstīta Rakstos, radusies Svētā Gara spēkā, kas sauca grēku tā istajā vārdā un aicināja uz nožēlu.

Izlasi Lūk. 4:31-37! Kādas spēcīgas patiesības ir atklātas šajos pantos par (1) lielo cīņu, (2) dēmonu realitāti, (3) sabata nolūku un (4) Dieva varu pār jauno? Ko vēl tu šeit vari atrast? _____

Lūk. 4:31-41 ir uzrakstīta pirmā no piecām dziedināšanām sabbatā, par ko ziņo Lūka (sk. Lūk. 4:38, 39; 6:6-11; 13:10-16; 14:1-6). Savā Nācāretes svētrunā Jēzus paziņoja, ka Viņa misija ir atbrīvot, dziedināt un atjaunot tos, kam ir salauztas sirdis un kas ir apspiesti. Šeit, Kapernaumā, sabbatā, kad sinagoga bija pilna ar lūdzējiem, dēmonu apsētais vīrs uzbruka Jēzum ar savu atzišanos: “Laid, kāda tev ar mums daļa, Jēzu, Nācārietī! .. Es zinu, kas tu esi – Dieva Svētais!” (Lūk. 4:34)

Dēmons, būdams viens no sātana pulka un līdz ar to pārdabiska būtne, ātri atpazīna iemiesojušos Glābēju. Šajā stāstā ir atvilktis priekšgars starp redzamo un neredzamo pasauli.

Padomā, cik atklāti šeit ir parādīta lielā cīņa. Bieži tas nav tik acīmredzami. Tomēr kā tu esi redzējis to norisināties savā dzīvē? Kāda ir tava vienīgā cerība uz uzvaru šajā cīņā? Sk. arī 1. Kor. 15:2. _____

Sabata Kungs

Lūk. 6:1-11 ir uzrakstīti divi gadījumi, kur notiek Jēzus diskusija ar farizejiem par sabatu.

Izlasi pirmo stāstu Lūk. 6:1-5! Kā Jēzus stājās pretī apvainojumam, ka Viņš un Viņa mācekļi neievēro likumu un sabatu? _____

Ejot pa lauku, mācekļi plūca vārpas, saberza tās rokās un ēda. Bet farizeji sagrozīja faktu, lai apsūdzētu mācekļus sabata baušļa pārkāpšanā. Jēzus parāda stāstu pareizā gaismā un norāda farizejiem uz Dāvidu, kas, būdams izsalcis, iegāja dievnamā un viņš un viņa kareivji ēda skatāmās maizes, kas bija atļauts tikai priesteriem. To darot, Jēzus norādīja, kā farizeji, garas burta kalpības vēstures gaitā ir krāvuši kaudzē likumu pēc likuma, tradīciju pēc tradīcijas, un ir pārvērtuši sabatu no prieka dienas, kādai tai vajadzētu būt, par nastu.

Izlasi otro stāstu Lūk. 5:5-11! Kādas mācības par sabatu šeit ir redzamas? _____

Lai gan šis stāsts ir visos sinoptiskajos evaņģēlijos (pirmie trīs, jo Jēzus dzīve attēlota līdzīgi – tulk. piez.), tikai Lūka piemin, ka roka, kas bija nokaltusi, bija vīrieša labā roka. Dr. Lūkas papildus detaļa palīdz mums saprast nopietno ietekmi, kādu šis fiziskais trūkums atstāja uz cilvēka spēju dzīvot normālu dzīvi. Šis gadījums izsauca divas reakcijas: pirmkārt, farizeji gaidīja, lai varētu apsūdzēt Jēzu sabata pārkāpšanā, izmantojot notikumu, kur Viņš bija izvēlējies dziedināt slimnieku. Otrkārt, Jēzus lasīja viņu sirdis un gribēja parādīt, ka Viņš ir sabata Kungs, kas radījis sabatu, un ka Viņa misija necietīs, atbrīvojot salauzto cilvēku no grēcīgās pasaules verdzības. Tādējādi Viņš nolika sabata ievērošanu dievišķajā perspektīvā: darīt labu un glābt dzīvības sabatā ir saskaņā ar likumu (Lūk. 6:9-11).

Padomā, cik aklus šos vadītājus bija padarījuši viņu pašu likumi un noteikumi, kas, kā viņi domāja, bija no Dieva. Kā mēs varam pārliecināties, ka nekritisim tajās pašās lamatās, ļaujot tradīcijām un cilvēku mācībām padarīt mūs aklus pret dziļākām patiesībām? _____

Slimais cilvēks pret ēzeli vai vērsi

No trim sinoptiskajiem evaņģēlijiem tikai Lūka ziņo par šīm divām Jēzus dziedināšanām sabbatā (Lūk. 13:10-16, 14:1-5). Pirmā lika sinagogas priekšniekam būt sašutušam par Jēzus rīcību. Otrā aplklusināja farizejus. Abos gadījumos Jēzus ienaidnieki izmantoja nepareizo likuma interpretāciju, lai apsūdzētu Jēzu sabata pārkāpšanā.

Izlasi Lūk. 13:10-16 un 14:1-6! Kas būtisks šeit ir atklātas par to, cik viegli ir sagrozīt svarīgas Bībeles patiesības? _____

Padomā par salīkušo sievieti! Viņa bija tā dzimuma pārstāve, ko farizeji uzskatīja par zemāku. Viņa bija kropla 18 gadus, kas ir pietiekami ilgi, lai pārbaudītu pacietību un vairotu dzīves bezjēdzības sajūtu. Visbeidzot, viņa bija absolūti nespējīga sevi atbrīvot.

Pie viņas nāk dievišķā žēlastība Jēzus personā. Viņš redz viņu, aicina nākt tuvu pie Viņa, uzrunā viņu, lai dziedinātu, uzliek Savas rokas uz viņas un "viņa tūlīt iztaisnojās" (Lūk. 13:13). 18 gadus ilgās mokas pēkšņi pārvēršas neveltotā priekā, un viņa "sāka godināt Dievu" (13. p.). Katrs darbības vārds, ko Lūka izmantojis, ir veids, kā Inspirācija izsaka sievietes vērtību un cieņu un ikviena sabiedrības nicināta cilvēka cieņu, neskatoties uz viņa situāciju.

Otrajā brīnumā (Lūk. 14:1-6) Jēzus, esot ceļā uz farizeja mājām, lai ieturētu maltīti sabbatā, dziedina cilvēku, kas bija slims ar tūsku. Gaidīdams iebildumus no vadītājiem, kas viņu uzmanīgi novēroja, Jēzus uzdeva divus jautājumus: pirmkārt, par likuma nolūku ("Vai drīkst sabbatā dziedināt vai ne?" – 3. p.), otrkārt, par cilvēka vērtību ("Kurš no jums, ja tam dēls vai vērsis sabbatā iekritis akā, to tūdaļ nevilks laukā?" – 5. p.). Mums vajadzētu skaidri redzēt, ko Viņš ar to gribēja panākt. Patiesībā tas bija tāpēc, ka saskaņā ar Lūku, viņiem nebija atbildes uz Jēzus jautājumiem. Jēzus atklāja viņu liekulību, kas ir vissliktākā, jo nāca svētuma izskatā un ar taisnīgu sašutumu par to, ko viņi uzskatīja par skaļu Dieva svētā likuma pārkāpšanu.

Cik uzmanīgiem mums jābūt!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs ne mirkli nevar atraut savu roku, lai cilvēkiem nebūtu jāiet bojā. Arī cilvēkam šajā dienā kaut kas ir jādara. Ikdienas darbi ir jāveic, slimnieks jāapkopj, trūcīgo vajadzības jāapmierina. Grēko tas, kurš cietējam sabatā nesniedz palīdzību. Dieva svētā dusas diena ir iecelta cilvēka dēļ, un žēlsirdības darbi ir pilnīgā saskaņā ar tās mērķi. Dievs negrib, ka Viņa radījumi ciestu kaut vienu stundu ilgāk, ja to var atvieglot sabatā vai kādā citā dienā.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 207. lpp.)

“Neviena cita jūdiem uzticēta institūcija tos nespēja tādā mērā atšķirt no apkārtējām tautām kā sabats. Dievs vēlējās, lai šīs dienas ievērošana tos darītu par Viņa pielūdzējiem. Tam vajadzētu būt par zīmi, ka viņi atteikušies no kalpošanas elkiem, un tiem ir savienība ar patieso Dievu. Bet, lai varētu turēt svētu sabatu, cilvēkiem pašiem jābūt svētiem. Ticībā tiem jākļūst par Kristus taisnības dalībniekiem.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 283. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai nav pārsteidzoši, cik skaidri Bībele runā par Jēzu un sabatu? Un tomēr miljoniem baznīcu apmeklētāju visā pasaulē vēl joprojām uzstāj, ka septītās dienas sabats vairs nav saistošs vai arī ka tas ir mazsvarīgs, vai ka tā ievērošana atgādina burta kalpību. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, kāpēc nešaubīga uzticība un paklausība Dieva Vārdam ir tik svarīga? Ļaužu pūļi ir pievilti tādā pamatjautājumā kā Dieva svētais likums. Kādu svarīgu brīdinājumu Jēzus mums izsaka Marka 13:22?

2. Lūk, kā sātans ir cītīgi strādājis, lai iznīcinātu sabatu: vai nu izmantojis Israēla vadītājus, lai pārvērstu to par smagu nastu, atņemot tam daudz ko no tā, ko tam vajadzēja nozīmēt un kam būt. Vai arī viņš izmantoja un joprojām izmanto draudzes vadītājus, lai atmestu to kā novecojušu, burta kalpību vai tikai kā jūdu tradīciju. Kāpēc sabats ir kļuvis par tādu sātana uzbrukumu mērķi, un ar ko tas ir saistīts?

3. Jēzus ir “Kungs pār sabatu” (Lūk. 6:5). Kādu ietekmi uz kristiešiem un uz viņu attieksmi pret sabatu vajadzētu atstāt šim apgalvojumam?